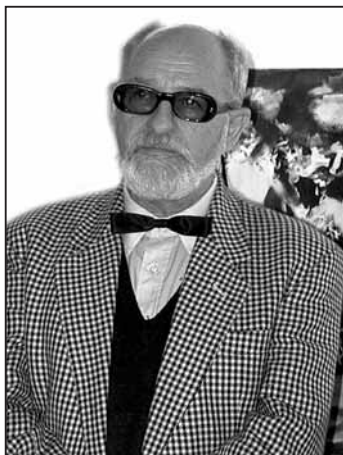

LUMINI ȘI STRUCTURI VEGETALE

Expoziție de pictură, 2001

ION SĂLIȘTEANU

...Sălișteanu are darul de a crea ornament din orice. Acest dar, propriu artei populare, i-a venit dintr-o ereditate de țărani români deprinși cu ornamentica argilei și a firelor de lână urzite și bătătorite în războiul de țesut, alese cu spata, ori cusute pe punct de inuri albe. Dacă astăzi sensibilitatea lui brodează pe zestrea aceasta nativă, arhitecturi intelectual concepute, de închinător cerebral al unei culturi majore spre care tindem neconștient, este clar că ea îl alimentează cu seve, oricâte scheme sistematic construite i-ar inventa mintea. Sălișteanu are retina și nervii țăranului român care nu rabdă vulgaritatea nici în cromatică, nici în arabesc și care proiectează abstract concretul, în forme convenient simetrice și evocator ritmate, fără să-l despoaie de parfumuri și sevă, ci doar conferindu-i demnități în plus.

Sălișteanu e pictor în toată puterea cuvântului, pentru că vede lumea și ne face s-o vedem prin el, în felul lui, fără s-o anuleze sau s-o mistifice, ci revelându-i valențe poetice, într-un chip exemplar. E mare lucru să te fi născut în satul românesc! Pictor poți deveni. Poet al picturii te naști, sau nu.

Ion FRUNZETTI (1965)

...Sălișteanu, care a trecut în cariera sa de pictor prin multe experiențe, plus una, cea decisivă, a organizării, a sistematizării clasice, de tipul conveniențelor formale, a tumultului informai lăuntric, a tins a exprima tot timpul realitatea, mai întâi ca realitate externă, apoi ca lume reflectată în conștiință, apoi în sfârșit ca realitate interioară, ca ton al conștiinței reflectat spre alții, fie prin proiectarea lui asupra

lumii, transmise altora în culoarea sufletului său, fie prin proiectarea directă în conștiința altora, a unor unde de bucurie și de durere, de mânie și de frică, de exultare optimistă sau de pliere sub îndoieli terifiante.

Ion FRUNZETTI (1971)

...Sălișteanu integrează datele tradiției naționale nu la nivelul citatului, al preluării morfologiilor. El înțelege arta românească din trecut ca pe o realitate spirituală, o fuziune a unor direcții ce cuprind deopotrivă creația folclorică și pe aceea a fondatorilor picturii noastre moderne. Efortul său de sinteză se produce ca un act de implicare într-o istorie culturală privită ca o totalitate. Geometria din pictura lui sugerează ceva din priveliștea unui peisaj de undeva, din aer. Liniile se intersectează în alternanțe de pătrate și de cercuri care se unesc și apoi se despart din nou, într-un neconținut ritm de transparență a culorii. Subiectele cele mai simple, un arbore, o plantă cu frunze imense așezată într-un paner, un câmp în largul căruia se rotesc coroanele unor arbori, capătă astfel forța unei arhitecturi grave, a unor construcții ce vor să cuprindă și să sprijine întregul orizont. Artistul descoperă în înfățișările naturii principiile ordinei, ale unei rațiuni ce modelează formele și ritmurile dezvoltate privirii.

...Ion Sălișteanu e un constructor și un meditativ. Redescoperind structurile esențiale ale arhitecturilor naturii, el le înțelege ca fundament rațional al picturii însăși. În pictura lui, ordinea și simetria sunt condiții ale libertății formelor. Ideea logică are amploarea muzicală a cântecului de dragoste.

Dan GRIGORESCU (1980)

